

Hồi 52

Tình Sâu Dù Kéo Mơ Đoàn Tụ Lòng Người Đâu Cản Cánh Chim Bay

Theo phản ứng bản năng, Đảo chủ phu nhân và bốn thiếu nữ dừng ngay lại. Sau khi định thần họ đưa mắt nhìn sang nơi vừa rồi Đồng Thiên Kỳ đang đứng, cả năm cái miệng đều bật ra tiếng kêu thống thiết.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ phản ứng tuy nhanh nhưng không lường trước tình huống, lòng lại đang mang nỗi u buồn, chưa kịp vận công đề tức trong khi Hận Thiên Tiên dốc hết tàn lực lao đến như một mũi tên.

Cả hai cùng ngã xuống sau một cú va chạm cực mạnh bắn xa nhau đến năm sáu thước, chưa rõ mức độ trầm trọng đến đâu.

Bốn thiếu nữ và Đảo Chủ phu nhân vừa cúi xuống định dìu Đồng Thiên Kỳ lên thì chàng lập tức đứng bật dậy nhảy phắt về phía Hận Thiên Tiên.

Hận Thiên Tiên chưa kịp đứng lên, công lực gần như tán lạc hết cả, nhưng thấy đối thủ chồm tới cũng gắng sức nhổm dậy.

Soạt một tiếng, thanh trường kiếm đã rút khỏi vỏ tỏa hàn quang lạnh ngắt trên tay Đồng Thiên Kỳ. Chàng quắc mắt chỉ mũi kiếm vào cổ họng Hận Thiên Tiên.

Sau giây lát nhợt nhạt, sắc mặt Hận Thiên Tiên lấy lại sắc thái bình thường. Lão tuyệt vọng buông lỏng đôi tay vừa định đưa lên đề kháng, nhìn đối phương căm giận rít lên :

- Đồng Thiên Kỳ ! lão phu không ngờ người độc ác đến thế !

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép nói :

- Tang Thiên Khôi, người nói đúng hôm nay Vạn thánh Đảo...

Vừa nói ba tiếng Vạn Thánh Đảo, nỗi lòng bi thương trong Đồng Thiên Kỳ lại dâng trào, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của chàng dần tiêu thất.

Hận Thiên Tiên không rời mắt khỏi Đồng Thiên Kỳ. Lão thấy sự do dự động lại trên khuôn mặt tuấn mỹ của đối phương liền hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ sao người không nói hết đi ? Chắc có chuyện trọng đại gì chưa quyết định ngay được ?

Đồng Thiên Kỳ lướt mắt nhìn những tử thi rồi nhìn ra mặt biển xa xăm. Từ khoe miệng chàng có những giọt máu ứa ra, chàng hồ hững nhìn đối phương nói:

- Không sai ! Đồng mỗ đúng là vừa có một việc còn bản khoản nhưng bây giờ thì đã quyết định rồi. Chắc rằng tôn giá không ngờ lúc này, ngay ở đây Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ lại tha mạng sống cho tôn giá ?

Bốn thiếu nữ nghe nói vậy lo lắng tới vậy lấy Đồng Thiên Kỳ. Nhan Ngọc Dung nhìn thần sắc âm đạm trên gương mặt chàng, run giọng nói :

- Đồng công tử ! Không được tha hấn!

Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm Ẩn lúc này đã tới gần. Vừa rồi lão bị cuốn hút vào cuộc đấu nên không nghe chút gì cuộc bàn luận vừa rồi cũng như việc xảy ra. Nhưng thấy vẻ khác thường trên bộ mặt luôn trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ, lão đoán rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

Hận Thiên Tiên tin rằng mình chắc chết, nghe Đồng Thiên Kỳ nói chợt đổi sắc. Một chút hy vọng lóe lên trong ánh mắt chợt tiêu thất, lão nói với vẻ châm biếm :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu ngờ rằng mình đã nghe sai, nếu không chẳng nhẽ truyền ngôn trên võ lâm đã sai lầm ? Lão phu không tin rằng người có lượng bao dung như thế

Hơi nặng nề, Đồng Thiên Kỳ thu lại Thanh Long đầu kiếm, gật đầu nói :

- Người nói không sai. Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ không có lượng bao dung, trừ trên mảnh đất này. Sau này Đồng mỗ gặp người ở đâu thì ở đó là đất táng thân người.

Sự căng thẳng trên mặt hận Thiên Tiên lập tức biến mất. Lão nói :

- Đồng Thiên Kỳ. Bao nhiêu máu đã chảy hôm nay, người không thể lấy gì mà trả hết được

Lão cố đứng dậy nhưng chưa dám đi ra ngoài. Lão tự biết công lực của mình không còn bao nhiêu để có thể đối phó với những điều bất trắc.

Đảo Chủ phu nhân sấn bước lên nói :

- Thiên Kỳ ! Cháu đừng thả hấn, quyết không được ! hấn đã làm cháu bị thương.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh dùng đáp :

- Lão ta cũng có hơn gì đâu !

Thiên Tâm Quái Cái bước lên một bước, nhìn dán mắt vào khuôn mặt tuấn tú nhưng vô cùng lạnh lùng lãnh đạm của chàng hỏi :

- Oa nhi ! Lão ăn này ta không tin rằng người tự nhiên nẩy ra lòng từ bi như thế !

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh hỏi lại :

- Chẳng lẽ tiền bối không tin rằng sẽ có một ngày lòng từ bi sẽ xuất hiện ở Đồng Thiên Kỳ này ?

Thiên Tâm Quái Cái thấp giọng như nói một mình :

- Việc hôm nay lão ăn mày ta không tài nào hiểu được, trong đó hẳn có duyên cớ gì rồi...

Tà Bốc Tư Không Linh không nhin được, chen lời :

- Vạn Thánh đảo là đất tôn nghiêm an lạc. Hôm nay nơi đó nhuộm huyết tanh nhiều quá Đồng Thiên Kỳ đã làm ô uế nó mất rồi !

Đôi mắt đục lờ của Thiên Tâm Quái Cái bỗng lóe lên như ánh điện, lão nhìn Tà Bốc lạnh giọng :

- ài phát ngôn những lời này ? Người ư ?

Tà Bốc Tư Không Linh nhếch mép, cung giọng đáp :

- Vì tri kỷ, vì bằng hữu mà huynh đệ Tà Bốc ba người còn tiếc chưa thể liều chết đề tận lực phen này hướng chi còn buông ra những lời đó ?

Tính tình Thiên Tâm Quái Cái tuy cổ quái nhưng lão là người xem xét sự việc minh bạch. Nghe nói thế liền quay sang Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Oa nhi, lão ăn mày ta muốn nghe từ miệng người thực tình câu chuyện thế nào?

Tuy giọng nói còn giữ được bình tĩnh nhưng ít nhiều ẩn chứa sự đe dọa.

Đồng Thiên Kỳ đáp :

- Cách xem xét sự việc có hai mặt mỗi người có cách của mình. Đối với địch nhân mới duy trì quan điểm, còn đối với bằng hữu hà tất phải tranh luận, tiền bối có cho thế là đúng không ?

Thiên Tâm Quái Cái lắc đầu :

- Lão ăn mày ta không đồng ý.

- Vậy thì Đồng Thiên Kỳ không cần nói nữa không được sao ?

Thiên tâm Quái Cái quắc mắt giận dữ:

- Nhưng lão ăn mày ta nhất định muốn biết !

- Như thế đủ chứng minh rằng chúng ta hiểu nhau còn quá ít...

Thái độ kiên quyết của Đồng Thiên Kỳ làm Thiên Tâm Quái Cái sửng sốt. Lão nhìn chăm vào mặt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi đột nhiên cười to :

- Ha ha ha... Oa nhi ! Xem ra thì lão ăn mày ta phải nhin rồi ! Xưa nay tính tình lão ăn mày ta nóng như lửa, nhờ người mà cải đổi được chút ít kể cũng hay?

Lão nói một cách thành khẩn, không hề có ác ý.

Vừa tra kiếm vào bao, Đồng Thiên Kỳ vừa nhẹ giọng nói :

- Đồng Thiên Kỳ xem ra không hợp với tiền bối rồi !

Giọng lão khất cái xa xăm :

- Xưa kia lão hòa thượng phần nào chiều ta, nay lão ăn mày này cố thích ứng với người một chút cũng không sao ! Oa nhi, sự việc này người có thể làm chủ.

Nghe lão khất cái nói thế, chúng nhân có mặt đều bị bất ngờ, họ đã nghĩ tới những hậu quả không hay có thể đem lại.

Đảo Chủ phu nhân mắt long lanh lệ, nói :

- Thiên Kỳ, người... dì biết nói gì đây? Nếu người chịu tiếp thụ, ta nguyện ý với cháu...

Đồng Thiên Kỳ như đã hiểu ý Đảo Chủ phu nhân định nói gì liền quay lại ngắt lời bà :

- Dì ! Quá khứ đều đã qua hết rồi, Đồng Thiên Kỳ tuy độc ác tàn bạo nhưng cũng còn biết giữ phép tắc. Nếu chút đó cũng không còn thì dù cháu có tiếp thụ ân huệ của dì cũng chẳng ích gì.

Trên gương mặt chàng lúc đó bao phủ một màn sương đục.

Đảo Chủ phu nhân nói với giọng đau buồn :

- Thiên Kỳ, Dì nói không giữ lời chỉ vì cho rằng cháu còn là một hài tử vô tâm như lúc trước... Con không nhớ lỗi cha mẹ.. Tuy dì không phải là thân mẫu cháu nhưng là chị ruột của mẹ cháu, dì cầu mong cháu hãy quên đi...

Từ từ quay người lại, Đồng Thiên Kỳ nói không cần nghĩ ngợi :

- Bá mẫu, Thiên Kỳ đã nói, quá khứ qua rồi.

Thiên Tâm Quái Cái giờ đã rõ ai làm thương tổn đến Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy tình thế đó không biết xử trí thế nào. Chợt mắt lão bắt gặp Hận Thiên Tiên đang lúng ta lúng túng, lão giận dữ quát :

- Tang Thiên Khôi, nó đã thương cho cầu mệnh của người, chưa cút ngay đi còn đứng đó làm gì ?

Hận Thiên Tiên biết lão khất cái nóng tính, tuy bị nhục nhưng không dám mở miệng vội vàng đưa mắt nhìn mọi người rồi quay người bước đi. Ra ngoài chừng ba mươi trượng mới ngoảnh lại nói:

- Lão hóa tử, người có giỏi cứ đến Trung Nguyên xem Tang mỗ đối đãi với bằng hữu người thế nào !

Nói xong quay người lui thẳng.

Thiên Tâm Quái Cái tức anh ách nhưng không biết làm sao.

Hận Thiên Tiên đi rồi, không khí trong đấu trường tĩnh lặng hồi lâu, chợt Thập Điện Truy Hồn Y bước lên trước mặt Đồng Thiên Kỳ nói :

- Đồng công tử đang bị nội thương rồi.

Nghe xong, mọi người nhốn nháo mất một lúc, Vạn Thánh Nhất Tiên cất tiếng làm mọi người yên lặng.

- Thiên Kỳ, cháu thấy mình ra sao ?

Giọng lão dịu hiền đầy sự quan hoài.

Đồng Thiên Kỳ vừa định nói thương thế mình không nặng nhưng một ý nghĩ khác ngăn chàng lại, liền trả lời :

- Tôi... muốn nghỉ một lúc.

Thập Điện truy Hồn Y ngỡ ngác, lão không ngờ hôm nay tính tình bướng bỉnh kiên cường của thiếu niên kia lại trái đi như thế, lại muốn nghỉ ngơi.

Nhan Kiếm Long vội bước lên vỗ nhẹ vào vai Đồng Thiên Kỳ :

- Chúng ta đi !

Nhìn lần nữa thi thể "Trác Kinh" Mãnh Long, Đồng Thiên Kỳ không nén được sầu thương, giọng chàng không ghìm hết nỗi xúc động :

- Xin bá phụ an táng cho Mãnh Long.

Nhan Kiếm Hồng vội đỡ lời :

- Nhất định rồi, ta sẽ chăm lo chu đáo. Thiên Kỳ, ngươi cứ yên tâm mà đi nghỉ, chỉ đến nửa đêm là mọi việc chu toàn.

Rồi lập tức sai thủ hạ bắt tay vào việc.

Đồng Thiên Kỳ cúi đầu trước thi thể Mãnh Long nói thì thầm :

- Xin vĩnh biệt Mãnh tiên bối ! Hồn thiêng xin hãy minh chứng cho sự phục thù !

Nói xong nặng nề lê chân theo Nhan Kiếm Long vào hậu viện. Trừ những người lo việc chôn cất, tất cả đi vào đại sảnh.

Bốn thiếu nữ theo sau Nhan Kiếm Long và Đồng Thiên Kỳ vào đứng căn phòng bữa trước dành cho chàng.

Trong đại sảnh bàn ăn đã dọn chỉnh tề rượu bưng đến đủ nhưng hầu như không ai đụng đến đĩa. Vạn Thánh Nhất Tiên vừa định giục mọi người ăn uống thì nghe Tà Bốc Tư Không Linh hỏi :

- Yên huynh cho rằng thương thế của Đồng Thiên Kỳ ra sao ?

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh không cần suy nghĩ nói ngay :

- Nếu Đồng công tử vận công tự hành trị thương thì chưa đến một canh giờ sẽ phục nguyên lại như cũ.

Thiên Tâm Quái Cái nghi ngờ hỏi :

- Vậy là thương thế hẳn tịnh không trầm trọng ?

Yên Di Thánh gật đầu vừa định trả lời thì đột nhiên thấy Nhan Ngọc Dung gấp bước đi vào đại sảnh lo lắng nói :

- Thiên Kỳ hôn mê không tỉnh.

Hầu như cùng một lúc, mọi người đều đứng bật dậy đổ dồn mắt vào Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh đang ngồi lặng một cách ngỡ ngàng.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng quát to :

- Yên Di Thánh, người định lừa chúng ta sao ?

Thiên Tâm Quái Cái lừ mắt nói :

- Đừng làm ồn !

Rồi đánh mặt sang Yên Di Thánh lạnh giọng :

- Thầy lang, giờ thì người nói sao ?

Thập Điện Truy Hồn Y nhú mày, nghỉ ngơi giây lát rồi nói vẻ kiên định :

- Văn bối dám chắc chỉ trong một canh giờ thương thế chàng ta sẽ khỏi.

Thiên Tâm Quái Cái nhếch mép cười nói :

- Đó là lời xuất từ miệng người đó. Lão ăn mày ta đã nói rồi, trong đời chỉ còn mỗi hẩn là bằng hữu thôi.

Ngôn từ không giấu sự đe dọa.

Thập Điện Truy Hồn Y thản nhiên cười đáp :

- Văn bối dám đưa đầu ra đảm bảo.

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu :

- Vậy thì tốt lão ăn mày ta quyết không để người thiệt thòi.

Đột nhiên Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh trầm giọng nói :

- Văn bối sau khi an táng tiện thể sớm đã nguội lòng. Bây giờ có chút tâm huyết vì tiểu nữ mà xin bọc bạch, văn bối không dám cầu xin lão tiền bối điều gì nhiều, chỉ mong tiền bối thương đến chút tình si của tiểu nữ đừng để nó đổi tình thành hận hủy mất một đời. Được như vậy, văn bối dù có chết cũng được yên tâm dưới cửu tuyền.

Thiên Tâm Quái Cái trầm tư nghĩ ngợi một hồi rồi trịnh trọng đáp :

- Chỉ cần người chữa chạy nó cho tốt, lão ăn mày ta nhận bảo đảm việc này.

Thập Điện Truy Hồn Y vốn tinh thông y lý chỉ cần quan sát vẻ mặt Đồng Thiên Kỳ đủ biết thương thế của chàng rồi. Lão liền cúi người nói :

- Vãn bối xin tạ đại ân của lão tiền bối trước.

Dứt lời theo chân Nhan Kiếm Long đi vào hậu viện.

Thiên Tâm Quái Cái nói với theo :

- Đừng quên trên thế gian lão ăn mày ta chỉ còn nó là bằng hữu thôi !

Trong căn phòng cũ, bốn thiếu nữ và Đảo Chủ phu nhân nước mắt đầm đìa.

Ngay từ đầu trường họ định giải bày lòng hối hận của mình với chàng nhưng chưa có dịp, không ngờ vừa vào đến đây chàng đã hôn mê.

Vừa cùng Nhan Kiếm Long vào phòng, vừa liếc mắt nhìn thần sắc của Đồng Thiên Kỳ đang nằm thêm thiếp trên giường, Thập Điện Truy Hồn Y liền nghĩ :

- Người đừng hòng che được mắt ta.

Lão đến gần đưa tay bắt mạch cho chàng vừa nói :

- Các vị tạm ra ngoài chờ một lúc ?

Nhan Ngọc Vi lo lắng hỏi :

- Yên bá bá ! Thương thế chàng có trầm trọng làm không ?

- Không nặng lắm, chỉ một lúc là khỏi thôi. Các người ra đi !

Mọi người không hiểu y lý, biết đâu điều kỳ diệu bên trong ? Cả năm người ngoảnh nhìn Đồng Thiên Kỳ lần nữa rồi bước ra khỏi phòng.

Thập Điện Truy Hồn Y lại nhỏ giọng nói Nhan Kiếm Long :

- Đảo Chủ cũng xin ra một lúc.

Nhan Kiếm Long ngạc nhiên hỏi :

- Cả ta cũng phải ra ư ?

- Phải, Đảo Chủ nên ra một lúc.

Nhan Kiếm Long cười nói :

- Yên huynh sợ tiểu đệ...

Nói tới đó, lão cũng quay người bước ra cửa.

Thập Điện Truy Hồn Y ra theo đến cửa, trịnh trọng nói :

- Ở lâu sẽ biết lòng người, sẽ có ngày Đảo Chủ biết rõ tiểu đệ không sợ người ta học mất nghề mình đâu !

Nói xong Yên Di Thánh quay đến bên giường, nhìn sắc diện trắng bạch của Đồng Thiên Kỳ nói :

- Đồng công tử hãy ngồi dậy mà trị thương đi. Lúc này trong phòng chỉ có một mình Thập Điện Truy Hồn Y ta thôi.

Ta đảm bảo không đem chuyện công tử giả vờ nói với mọi người đâu.

Chợt Yên Di Thánh thấy ngang lưng tê buốt, nhuyển huyết đã bị điểm. Theo bản năng lão nghiêng mình sang, đã thấy Đồng Thiên Kỳ nhảy chồm dậy kéo lão ngồi xuống giường.

Đồng Thiên Kỳ cười vẻ có lỗi, nói với Yên Di Thánh :

- Tôi đã biết trước không che mắt được tiên bối vì thế đoán thế nào tiên bối cũng tới đây đưa họ ra khỏi phòng. Đó là cách Đồng mỗ có thể sớm rời khỏi nơi đây

Thập Điện Truy Hồn Y chợt hiểu ra duyên cớ, hoảng hốt nói :

- Vậy ra công tử đã vạch sẵn kế hoạch, hèn gì hôm nay Yên mỗ không hiểu sao người lại thay đổi tính nết đòi đi nghỉ.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười :

- Trong võ lâm người ta bảo Đồng mỗ xảo trá mà !

Thập Điện Truy Hồn Y lắc đầu :

- Xảo trá, giảo hoạt chỉ dùng cho kẻ ích kỷ mà thôi, còn như công tử chỉ vì người khác, thì sao lại dùng từ đó ? Đồng công tử, người hãy nghĩ đến mình nhiều thêm chút nữa, cũng nghĩ đến những cô nương kia..

- Tôi đều đã nghĩ đến, vì thế đó là con đường duy nhất. Đồng mỗ phải đi.

Thập Điện Truy Hồn Y lấy vẻ nghiêm chỉnh, trịnh trọng nói :

- Đồng công tử nói rằng đây là con đường duy nhất phải đi. Vậy thì những vị cô nương kia đi theo con đường nào, công tử đã nghĩ đến chưa ?

- Họ có nhiều đường để chọn. Trên đời còn nhiều nam tử hơn hẳn Đồng mỗ. Họ sẽ...

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh ngắt lời :

- Nhưng họ chỉ yêu một mình người !

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu :

- Họ đều biết Đồng Thiên Kỳ này lòng dạ cay độc... Lão tiên bối, nhận xét vừa rồi của tiên bối hơi sớm quá.

- Người vẫn còn giận họ vì những lời đã nói ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu, chưa chát nói:

- Nếu Đồng mỗ ghi hận thì cần gì phải vội vàng ra đi ? Vì Đồng mỗ ở đây thêm một ngày thì lòng thù hận của Nhật Nguyệt Bang đối với Vạn thánh Đảo sẽ sâu thêm một bậc.

- Đã không ghi hận thì để họ tỏ bày sự hối hận rồi đi cũng không muộn.

Dối mặt ra ngoài khung cửa sổ tối đen. Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Chẳng qua chỉ thêm một việc thừa vô ích mà thôi.

Thập Điện Truy Hồn Y tỏ vẻ bất bình buột miệng hỏi :

- Việc thừa vô ích ư ? Sao lại thế ? Nếu họ được giải bày, sau này gặp lại sẽ thanh thản hơn chứ ?

Giọng Đồng Thiên Kỳ dửng dưng vẻ xót xa nhưng đầy cương quyết :

- Chuyến này chia tay coi là vĩnh biệt Đồng Thiên Kỳ lần này tới Trung Nguyên. dù không chết, sau khi phục cừu xong cũng sẽ không có ngày quay về đảo này nữa. Chia ly đã khó, hà tất phải gặp lại !

Thập Điện Truy Hồn Y thấy lòng chấn động vội hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ ! Lẽ nào người quên người trên Vạn Thánh đảo có quan hệ như thế này với mình ? Đây là nhà người mà !

Đồng Thiên Kỳ ghen ngào đáp :

- Thế gian này không có gia đình của Đồng Thiên Kỳ này nữa. Cốt nhục đã vùi sâu dưới đất, cỏ xanh phủ dày... Nếu gia đình có chẳng chỉ ở Đào Hoa Đảo nay thành tiêu điều hoang phế mà thôi.

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh vẫn cố nài :

- Người có thể cùng những cô nương kia trùng kiến lại...

- Đồng Thiên Kỳ không vội quyết định, nhưng khi đã quyết định việc gì thường không thay đổi. Giả sử tiền bối là bằng hữu của Vạn Thánh Đảo, tiền bối chắc biết nên nói với họ những gì...

Nói rồi chàng đi ra phía cửa sổ.

Thập Điện Truy Hồn Y vội la to :

- Đồng Thiên Kỳ...

Chàng quay phắt người lại trầm giọng:

- Tôi tin rằng tiền bối không định bức bách tôi chế trụ á huyết...

Thập Điện Truy Hồn Y lo lắng nói :

- Đồng công tử, ta biết nói gì với họ bây giờ ?

Với nét mặt thống khổ. Đồng Thiên Kỳ rút trong người một chiếc tín thủ đến bên mép giường viết một hồi. Chàng đã viết những gì lên tấm vải lót giường ?

Tuy lòng đã hơi mừng nhưng Yên Di Thánh vẫn làm ra vẻ lo lắng nói :

- Ài ! Ta thực tại không biết giải thích với họ thế nào đây ! Đồng công tử sao không nghĩ xem ?

Viết xong, Đồng Thiên Kỳ cố nén xúc động nói :

- Giải hận nên yêu, yêu do hận giết. Nếu tiền bối có lòng ưu ái họ thì giúp họ nuôi lòng... thù hận với Đồng mỗ này... như thế sẽ thanh thoi hơn.

Dứt lời chàng vội quay đi lao mình ra cửa sổ, phút chốc tan nhòa trong màn đêm tăm tối.

Chỉ còn lại Yên Di Thánh trong phòng với tâm trạng rối bời. Lão than thầm :

"Hài tử ! Nên biết rằng nhi nữ của ta cũng trao gửi cho người mảnh tim của mình rồi ! Vì bằng hữu, vì bản thân ta, ta nên dối lừa chúng để ôm hận với người, quả thật điều này sẽ làm họ có lúc nào đó sẽ nguôi ngoai. Nhưng làm sao có thể bôi đen một tấm lòng cao cả ? Hài tử ! Ta đành làm người thất vọng mất rồi."

Lão ngược dôi mắt ươn ướt nhìn ra bóng đêm ngoài song cửa đà tĩnh lặng rồi lớn tiếng gọi :

- Các người nhanh vào đây ! Đồng Thiên Kỳ đã đi rồi.

Trong đêm thanh vắng, tiếng Yên Di Thánh vang mãi đến tận nơi xa.

"Choang !" một tiếng, cửa phòng bật mở, Nhan Kiếm Long cùng năm nữ nhân hót hân bước vào. Tuy nghe rõ lời Yên Di Thánh nhưng dường như họ chưa tin vào tai mình nên đưa mắt quan sát khắp phòng.

Khi đã tin chắc Đồng Thiên Kỳ không còn đây nữa, mọi người tuyệt vọng đứng im như hóa đá.

Giữa lúc mọi người còn bàng hoàng thì chợt thấy Thiên Tâm Quái Cái chạy xộc vào. Quét tia mắt như điện nhìn khắp phòng, lão tới bên Thập Điện Truy Hồn Y bất động vì bị chế trụ, lạnh giọng hỏi :

- Thầy lang, người đã giao ước với ta thế nào ?

Không chút lo lắng, Thập Điện Truy Hồn Y chỉ vào góc giường nơi Đồng Thiên Kỳ để lại lưu bút, bình tĩnh nói :

- Tiền bối, Yên Di Thánh không thể làm chủ được, tiền bối đọc xem Đồng Thiên Kỳ đã viết những gì.

Lão khất cái vội vàng đến cuối giường lướt mắt nhìn qua một lượt. Chợt thấy trên mặt lão hiện lên nỗi buồn thương vô hạn. Lão chép miệng thì thầm câu gì rồi bất chợt cao giọng đọc :

"Thời gian như nước chảy, giang hồ hiểm bước khó đi. Cố hương đã thành hoang phế, mộ cha cỏ mọc xanh rì. Thù mang bên lòng giục già, một đi không có ngày về ! Cô kiếm ruổi rong khắp nẻo, quản chi núi thẳm thâm Khê. Lòng đã trở thành tro nguội, trông vời mưa gió nào nề."

Thiên tâm quá đọc xong lời nói cuộn cuộn khí khái nhưng cũng chất chứa nỗi lòng u oán khiến người nghe ai cũng rơi nước mắt.

Lão khất cái hần giọng nói :

- Hải tử, người không nói sai, ta đã không hiểu người ! Nhưng vì người, lão ăn mày ta sẽ gắng tìm được cái mà mình để mất sáu mươi năm nay !

Lúc này bốn thiếu nữ cũng đã đi tới bên góc giường, nhìn không chớp vào những hàng chữ rần rở, nét mặt đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Hồi lâu, Nhan Ngọc Vi cất giọng thê lương :

- Chàng đi rồi, vĩnh viễn đi rồi. Sao chàng không để chúng em bày giải một lời ? Chỉ để lại muôn ngàn sầu thương và hối hận ! Chàng đã đánh mất trọn chúng em viễn cảnh tương lai cũng chấm dứt cuộc đời đau khổ, tuy nhiên chúng em chẳng hề oán hận chàng đâu !

Nhan Ngọc Dung nhìn ra ngoài bóng đêm hắc ám rầu rĩ nói :

- Xin trời xanh đoái thương đến chút tình si, kiếp sau đừng chia lìa chúng tôi nữa !

Nói xong nàng đưa tay đánh vào thiên linh cái của mình.

Thiên Tâm Quá Cái vẫn trừng mắt nhìn mọi người. Nghe hai thiếu nữ nói, nỗi căm giận Vạn Thánh Đảo đã tiêu biến đi nhiều. Thấy Nhan Ngọc Dung muốn tự tận, lão vội vàng vung tay điểm vào nhũn ma huyết, đồng thời đề phòng bất trắc, lão khất cái cũng làm thế với ba thiếu nữ kia rồi ôn tồn nói :

- Chỉ cần các người thực tâm yêu nó, hy vọng rằng sau này gặp lại hãy giải bày, an ủi và bảo hộ nó, lão ăn mày ta sẽ có cách giúp các người tìm được nó.

Lão quay sang hỏi Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh :

- Khi hấn đi đã nói lại những gì ?

Cũng như người trong Vạn Thánh đảo, Yên Di Thánh đã hơi bớt chút căng thẳng khi nghe lời an ủi của lão khất cái giờ được hỏi liền thở dài đáp :

- Công tử khi đi chỉ dặn vãn bối rằng cố làm cho những cô nương này oán hận già, còn lý giải rằng mối hận sẽ thay thế ái tình, điều đó sẽ làm họ có ngày thanh thản.

- Sao người không vì ái nữ của mình mà làm việc đó ?

- Văn bối không dám, và biết cũng không thể bôi nhọ tấm lòng cao trọng nghĩa hiệp đó được.

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu nói :

- Được, được ! Các người cũng kể là người có tâm trường... nhưng khi nó đi thương thế ra sao ?

Thập Điện Truy Hồn Y lo lắng lắc đầu nói :

- Nội thương còn chưa khỏi.

Thiên Tâm Quái Cái ngạc nhiên nghĩ ngợi giây lát rồi nhìn Nhan Kiếm Long nói :

- Đảo Chủ, lão ăn mày này cần người giúp một tay, không biết có được không ?

- Lão tiền bối cứ sai bảo.

- Sai bảo thì không dám... Tuy nhiên lão ăn mày ta muốn rời khỏi đây cùng bốn vị nha đầu này...

Lão chợt nhìn sang bọn Vạn Thánh Nhất Tiên, Thạch Tùng Linh và bọn Thần Châu Tam Tà vừa kéo đến, nói thêm :

- Xin các vị cứ ở đây giúp Vạn Thánh Đảo và chờ đợi. Đây sẽ chưa xảy ra chuyện gì đâu ?

Nói xong giải ngay huyết đạo cho Yên Di Thánh.

Vạn Thánh Nhất Tiên cũng muốn đi nhưng không tiện nài nên đành im lặng gật đầu.

- o O o -